

Олександр Пушко – молодий поет. Народився 26 жовтня 1992 року в місті Зінькові Полтавської області. Нині студент 1 курсу медичного факультету Української державної медичної стоматологічної академії.

Член літературного об'єднання "Полтавські джерела" при Полтавській обласній організації НСПУ. Друкувався в обласному літературному журналі "Діє-слово" (Полтава, 2009), обласній газеті літературного об'єднання імені О. Донченка "Ліра" (Лубни, 2010), загальноукраїнській патріотичній газеті "Молодь України" (Київ, 2010), тижневику "Вісті" (Київ, 2010), альманаху молодих полтавських авторів "Острови" (Полтава, 2010).

Переможець обласного літературного конкурсу "Сбори душ своїх бережить – 2010". Дипломант Малої академії наук України. Лауреат XIX Всеукраїнського огляду-конкурсу "Нові імена України – 2010", відзначений Українським фондом культури медаллю.

ПРАДАВНЯ РІЧКА (ГРУНЬ)

I
Між берегами в тиші повесні
Засяє кришталевою сльозою
Прадавня річка. Тепла і прозора
В очеретах, що снилася мені.

Твоя вода чарує дивоцвітом,
Немов цнотливий сніг гірських вершин,
П'янить і манить твій одвічний плін,
Твоє тепло і щирий запах літа.

Твої струмки, як діточки малі:
То бавляться, то знов у супокої,
Коли їх втихомирюєш рукою.
Вони немов у тебе на крилі.

II
Давним-давно злилася ти зі мною...
Води торкались янголи крильми,
А білі коні йшли до водопою...
Зріднилися, навк зрослися ми.

Люблю тебе. На березі постою.
Сумую взимку, доки скресне лід:
Він до весни тяжіє над тобою –
Мороз малює скрижанілий світ.

III
Не все так легко й просто, як здається,
Не все так гарно: ти немолода.
І крізь віки до нас довірливо сміється
Твоя прозора, лагідна вода.

Прадавні світлі плеса посивіли,
Рукава – пересохли й поросли...

Стара ти, річко, лиш би не зміліла –
Продовжувала течію нести.

СОПІЛКА ДЛЯ ДУШІ

Гойдає стрілка тіні вітражів.
Ледь сходить сонце. Пахне матіола...
Мелодія. Приємно на душі –
Леліє серце, що без неї кволе.
Бог відпустив у небо сивих коней,
Осінніх коней, зітканих з туману, –
На прощу зорі йдуть, мов пілігрими.
Душа не зна ні страху, ні обману:
Крізь прозу днів пливуть у небо рими.

ПАМ'ЯТІ К. О. МОНЕ

Мить чи осінь... вічність чи пора?
В тумані обрій срібний догора.
І крапля на вікні блискуча грає,
А лик на склі повільно оживає...

Ступила тихо осінь на поріг,
Листками всипала діброви;
І клен свої насупив брови –
Багряний кетяг в небі ліг.

Чудова мить – вершина насолоди:
Лиш сонце сходить... жевріє, блищить,
А листя відірвалося, летить –
Повільніше течуть осінні води.

Єдина мить – і вічність, і пора...
Краплина сонця в небі догора.
Вже дощ танцює на моїм вікні.
Тікає лик зі скла – у сні.

ВІДЛУННЯ

Нічний обман: немов зійшов з небес,
Наснився дивний сон,
Узяв думки під варту у полон
Осяйний і величний танець плес.

Уяву полонили дивні міфи,
А рухи очерету над водою
Відзначилися вільною ходою,
І невагомо закружляли німфи.

Склепіння неба, сяйво золоте:
В нічному лісі на могутнім вічі;
Туман сповив і грішне, і святе.

Із тиші долинають голоси,
Відлунням вітру погасило свічі...
Тремтить душа у безмірі краси.

ЕТЮД

Рожеве світло падає на скроні
Берега спить, а з неї точать кров –
У сутінках чужих розмов
Укотре стала заанімілим донором.

На тілі – панцир,
Люди-кажани
Спивають душу, викрадають сни
(і руки – догори, аж терпнуть пальці) –

П'янить вино
Лягає ніч на плечі,
Тікає вечір
у вікно.

Думки сивіють – струни осрібленні.
Коли з душі зіп'ють твоєї кров –
У сповіді молитвених розмов
Постанеш безголосим одкровенням.

Скотилась по щоці роса,
Аж свічка похолола.
Вечоріє кволо...
Гроза...

ЛИСТЯ КОНЮШИНИ

Попід тинном ляже листя конюшини.
Заговорить з вітром білопінний глід.
Зшаленіють коні, скинуть біль зі спини –
І за ними миттю захолоне слід.
Паростки проб'ються і зруйнують стіни.
Кине в піт холодний молоду траву.

Квіти у безмежжя поглядом полинуть.
Ззеленіле листя з'ятрить кропиву.

Хмари розлетяться, ніби у дитинстві,
Закружляє сонце з вихором німим.
І підхопить танець ластівка тендітна,
І крильми розвіє спомини зими.

І воскресне річка з-під важкого льоду.
І розкида липа між листками цвіт,
Хоч зухвалі люди і зболотять воду,
Із струмків пороблять черені боліт,

Не прип'яті цепом, вийдуть на долину
І заграють коні, пролунає грім.
На воді, де впало листя конюшини,
Розбіжаться кола злочинном німим.

ПІСНЯ ПРО ТРОЯНДУ, АБО ТИ – СОН

Роман це був, затьмарення чи диво –
Ніхто на те не відповідь.
Як тихо гладить вітер зливу,
Так я у тебе був, як гість.

Троянда вже цвіла, хилилося колосся,
Шептались тихо тіні за вікном.
Шовково-ніжно падало волосся,
Що на твоїх плечах залишилося сном.

Я дотиком руки, як помахом крила,
Зірвав тебе й у небо кинув.
Ти ще лежала там, трояндою пливла,
А сон – такий, як є, – кудись полинув.

Троянда вже цвіла, хилилося колосся,
Шептались тихо тіні за вікном.
Шовково-ніжно падало волосся,
Що на твоїх плечах залишилося сном.

Кохання це було, захоплення чи диво –
Коли ховались хмари всі за обрій;
Як тихо пестить вітер зливу,
Так я тебе. І так нам добре...

Троянда відцвіла, схилилося колосся,
З теплом сплелися тіні за вікном.
Тендітно-русе падало волосся,
Що на твоїх плечах залишилося сном.

Цим дотиком одним тебе я відпустив –
Зірвав умить у небо і покинув.
Та чуєш ти далекий той мотив,
Хоч сон – такий, як є, – кудись полинув.

Троянда відцвіла, схилилося колосся,
З теплом сплелися тіні за вікном.
Тендітно-русе падало волосся,
Що на твоїх плечах залишилося сном.

СТАРИЙ МИТЕЦЬ

Спускаються у зал таємні звуки –
То долинає музика митця.
Побачив я чиїсь затерплі руки:
Мелодія окрилює серця.

Розгледіти не встиг,
О Боже, ще хвилину!
Не втримавшись,
Навшпиньках... я застиг –

Під рухи рук отих танцюють ноти,
Неначе вітер бавиться оркестром
Ці руки! (Я завмер навпроти),
Що височіють над всіма, –

... То – Сам Маестро.

* * *

Свічка плаче полум'ям у спальні,
тінь смутна вже наступа на п'яти.
Сон когось шукає у кімнатах.
Тільки незворушні сірі камені.

А у спальні свічка плаче полум'ям.
Ось вже плачуть вікна ним і стеля.
Щастя, чом сумна твоя оселя?
Попіл ти? чи тінь? чи сон? Назви ім'я.

РИТМОТВІР*1. Вступ*

Ось лине музика казковим маршем:
Натхненна Муза поблизу гуля,
У руки взявши чистий аркуш,
Укотре починаєш все з нуля.

2. Основна частина

Вже на листку з'являється ескіз:
Годинник, ніби битий часом віз.
Портрет – зухвало, вперто –
Вже дивиться з мольберта.

3. Висновок (сентенція)

Портрет – то вірш; Мольберт – уся душа.
... і хто не розуміє, то й не треба!
Кому коштовний дар звалився з неба,
Того портрет з мольберта хай втіша.

ВІД ЗАВ'ЯЗИ ДО СПАСА

Біліє цвіт, і сиплються пелюстки,
І двір встилають білим полотном.

Гелгочуть мимолітні дикі гуси –
У небокрай, овіяний крилом.

Зав'язується плід і достигає.
Тут – зеленіє, он – пала, мов жар:
Налитий трунком, золотом заграє
На тлі безмежних хмар.

Ось линуть дні – вони підвладні часу.
В саду вже стиха падають плоди:
Розкажуть правду на землі сліди –
Як яблука в траві ховалися від Спаса.

СВЯТИЙ АФАНАСІЙ

Ось тихою тінню підійде Святий Афанасій,
За вікнами знову заплаче сполохана злива.
Молитвою в жмені зіжмакана літня окраса –
І вітер за обрієм гладить скуйовджені гриви.

Так жовтень із неба збирає настояний трунок,
Танцює велично та гострить затуплене вістря.
Сади зап'янілі співають останній дарунок –
Настоянку з хмелю, що вкаже на осінь в повітрі.

Всю воду всотає – нап'ється – і ступить на ганок,
Напише туманом, аби їй дозволили сльози –
Вона тут не винна, вона лиш змальовує грози:
Наплаче картину насуплена осінь на ранок...

Наталі Ка

Іду по небу – дивну бачу річ:
Двобій стихій – це полум'я і вітер...
Твої вуста цілує тихо ніч
І паморозю пише кілька літер.

Ударив грім –
Він вітру рідний небіж,
Поля горять –
Вогонь бере своє,

А ти спокійно йдеш,
І поруч – білі коні –
На пасовище їх
Ведеш, ведеш, ведеш.

...ішов по небу – бачив дивну річ:
Двобій стихій – це полум'я і вітер...
Твої вуста зцілує тиха ніч
І на траві напише кілька літер.

